

GORZOWSKIE

WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ
GORZÓW 1960
CZERWIEC

2
Miejsko Biskupie
im. Tadeusza Rejterki
DZIAŁ
ZBIORÓW
REGIONALNYCH
w Gorzowie
WIKIPEDYJ
Rok 4

Gorzowskie Wiadomości Kościelne

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Gorzów, czerwiec 1960 r.

Nr 6

600-9407/6

DEKRET SW. KONGREGACJI SOBORU „SACRA TRIDENTINA SYNODUS” Z 20. XII 1905 ROKU O CODZIENNYM PRZYJMOWANIU NAJSW. EUCHARYSTII

(Fontes, VI, n. 4326)

Sw. Sobór Trydencki, w pełni oceniając niewypowiedziane bogactwa łaski Bożej, spływające na wiernych, którzy Najświętszą Eucharystię przyjmują, uczy: „Jest życzeniem św. Synodu, by wierni, obecni na poszczególnych Mszach, uczestniczyli w nich nie tylko żarliwością ducha, lecz także sakramentalnym przyjęciem Eucharystii...” Słowa te dostatecznie jasno wyrażają pragnienie Kościoła, by wszyscy wierni Chrystusowi niebiańską tą ucztą co dzień się krzepili, i z niej coraz to obfitsze czerpali owoce zbawienia.

Życzenie takie odpowiada gorącemu pragnieniu Chrystusa Pana. Ono to zagrzało Go do ustanowienia Boskiego Sakramentu. Nieraz bowiem i niedwuznacznie wskazywał On na konieczność częstszego pożywania Jego Ciała i picia Jego własnej Krwi, zwłaszcza zaś w tych słowach: „To jest chleb, który z nieba zstąpił; nie jak ojcowie wasi jedli mannę i pomarli: kto pożywa tego chleba, żyć będzie na wieki”. Samo to porównanie anielskiego pokarmu z chlebem i manną mogło uczniom łatwo dać pojąć, że jak ciało codziennie posilamy chlebem, jak Żydzi na pustyni codziennie krzepili się manną, tak dusza chrześcijańska może się codziennie karmić i wzmacniać chlebem niebiańskim. Ponadto prawie wszyscy św. Ojcowie Kościoła zgodnie nauczają, że w prośbie modlitwy Pańskiej o chleb nasz powszedni, jaką Pan Nasz zanosić nam każe, widzieć mamy nie chleb w sensie materialnym, jako pożywienie dla ciała, lecz codzienne pożywanie chleba eucharystycznego.

Skoro zaś Chrystus i Kościół pragną, by wszyscy wierni codziennie przystępowali do Stołu Pańskiego, to najgłębszą

intencją tego pragnienia jest, aby wierni, złączeni z Bogiem w Najświętszym Sakramencie, czerpali zeń siłę do poskromienia namiętności, do oczyszczenia się z lżejszych przewinień codziennego życia i do ustrzeżenia się przed cięższymi grzechami, na jakie wystawiona jest ludzka ułomność — nie zaś myśl, by Komunia św. była głównie środkiem uczczenia i uwielbienia Pana Naszego Jezusa Chrystusa albo rodzajem zapłaty czy nagrody za cnotliwe życie. Stąd to Sobór Trydencki nazywa Eucharystię lekiem, który nas oczyszcza z codziennych win, a od grzechów śmiertelnych nas chroni.

Pierwsi chrześcijanie, trafnie pojmując tę wolę Bożą, codziennie spieszyli do tego źródła życia i siły. Trwali nieodmiennie w nauce Apostołów i w uczestnictwie łamania chleba. Ojcowie święci i pisarze kościelni przekazali nam, że zwyczaj ten zachował się w dalszym ciągu przez późniejsze wieki, niosąc bogate owoce doskonałości i uświęcenia.

Dopiero, gdy z biegiem czasu pobożność stygnąć zaczęła, a zwłaszcza w czasie późniejszym, odkąd kacerska plaga jansenizmu na wsze strony poczęła się szerzyć, zaczęto rozprawiać o warunkach godziwego przystępowania do częstej bądź codziennej komunii, przy czym jedni drugich prześcigali, stawiając coraz to większe i cięższe, a rzekomo niezbędne wymagania. Takie to rozprawy sprawiły, że znikoma tylko garstka mogła uchodzić za godną codziennego przyjmowania św. Eucharystii i za sposobną do odnoszenia coraz to większych korzyści z tak zbawienego Sakramentu; reszta wiernych musiała się tym zadowolić, że może się nim pokrzepiać raz do roku albo co miesiąc, lub co najwyżej, każdego tygodnia. A surowość posunięto nawet do tego stopnia, że od częstego przystępowania do Stołu Pańskiego wykluczono całe stany, np. kupiectwo i osoby żyjące w stanie małżeńskim.

Niektórzy jednak popadli w błąd wprost przeciwny. Ci sądząc, że codzienna Komunia została nakazana prawem Boskim, prócz innych odstępstw od uświęconej tradycji, jakich się dopuszczali, rozdawali Komunię świętą nawet w piątek Wielkiego Tygodnia, by żaden dzień bez Komunii nie upłynął, w mniemaniu, że i wtedy opuścić jej nie wolno.

W tych okolicznościach Stolica Święta nie ociągała się ze spełnieniem swego obowiązku. Dekretem bowiem tego świętego Urzędu, rozpoczynającym się od słów: Cum ad aures z dnia

12 lutego 1679 r. a zatwierdzonym przez Papieża Innocentego XI, Stolica Święta błędy te potępiła i nadużycia powściągnęła, oświadczając jednocześnie, że wszyscy wierni każdego stanu, nie wyłączając bynajmniej kupców ani wiernych żyjących w związkach małżeńskich, mogą być dopuszczeni do częstej Komunii św., w miarę indywidualnej pobożności każdego i wedle zdania jego własnego spowiednika. Dnia zaś 7 grudnia 1690 r. dekretem Sanctissimus Deus noster potępił Papież Aleksander VIII naukę Bajusa, która wymagała najczystszej miłości Bożej bez domieszki mniej doskonałej pobudki od tych, którzy pragnęli przystępować do Stołu św.

Mimo to trucizna jansenizmu, która dzięki pozorom czci i uszanowania należnego Eucharystii zakazała nawet szlachetne dusze nie zginęła ze szczerem. Dyskusja na temat warunków słusznie uprawnionego uczęszczania do Komunii św. przetrwała rozstrzygnięcia Stolicy Świętej, przy czym niejeden skądinąd dobry teolog wypowiadał zdanie, że na codzienną Komunię wiernych pozwalać można w wypadkach rzadkich i uzależnił ją od spełnienia bardzo wielu warunków.

Z drugiej strony nie brakło uczonych mężów, ożywionych duchem Bożym, którzy chcąc utorować drogę tej tak zbawiennej i Bogu miłej praktyce, uczyli za zdaniem Ojców, że żadne przykazanie kościelne nie wymaga doskonalszego usposobienia duszy dla Komunii codziennej, jak dla tygodniowej czy miesięcznej; że natomiast owoce codziennej Komunii będą o wiele obfitsze, niż Komunii tygodniowej czy też miesięcznej.

W dzisiejszych czasach znowu rozgorzały ostre spory w tym przedmiocie; zaprzatają one umysły spowiedników, powodują niepokój w sumieniach wiernych z niemiłą szkodą dla pobożności i gorliwości chrześcijan. Dlatego to zastęp dostojnych mężów, urząd pasterski piastujących, przedstawił naszemu Ojcu świętemu Papieżowi Piusowi X usilną prośbę, aby apostolską swą powagą rozstrzygnąć raczył zagadnienie, jakich to warunków wymaga codzienne przyjmowanie Komunii: a to w tym duchu aby zwyczaj tak zbawienny, Bogu tak wielce miły, nie tylko nie zanikał wśród wiernych, ale przeciwnie, aby się pomnażał i rozpowszechniał wszędy, zwłaszcza w dobie obecnej, gdy na religię i wiarę katolicką zewsząd uderzają i dają się odczuwać brak wielkiej prawdziwej miłości Boga i pobożności. Ponieważ Jego Świątobliwości bardzo na

sercu leży troska i usilne starania, aby lud wierny czuł się zawezwany do jak najczęstszego i, owszem, codziennego uczestnictwa w tej świętej uczcie i aby jak najobfitsze owoce z niej odnosił, zlecił tej Świętej Kongregacji powyższe zagadnienia zbadać i rozstrzygnąć.

Ta wtedy Święta Kongregacja Soboru na plenarnym posiedzeniu w dniu 1-szym grudnia 1905 r. rzecz tę jak najsu-
mienniej rozstrzygnęła i rozważywszy z wielką pilnością i roz-
wągą racje za i przeciw, postanowiła i orzekła, co następuje:

1. Częsta i codzienna Komunia, jako że odpowiada naj-
gorętszym życzeniom Chrystusa Pana i Kościoła Katolickie-
go, ma być dostępna wszystkim wiernym każdego stanu i za-
wodu, tak, aby nikomu, kto znajduje się w stanie łaski oraz
z poprawną (rectum) i pobożną intencją przystępuje do Stołu
Pańskiego, przystęp ten nie mógł być wzbroniony.

2. Poprawną zaś intencję ma ten, kto do Stołu Pańskiego
zbliza się nie z przyzwyczajenia, z próżności lub dla dogo-
dzenia ludzkim względom, lecz kto pragnie zadośćuczynić wo-
li Boga, ściślej w miłości z Nim się zjednoczy oraz Boskim
tym lekarstwem zaradzić własnym słabościom i ułomnościami.

3. I chociaż z wszechmiar wypada, aby ci, co często i co-
dziennie komunikują, wolni od grzechów powszednich, przy-
najmniej od całkiem dobrowolnych oraz od przywiązania do
nich, nie mniej jednak wystarcza, by wolni byli od win śmier-
telnych i mieli postanowienie niegrzeszenia w przyszłości ni-
gdy; jeśli to postanowienie duszy jest szczere, nie może nie
dojść do tego, że codziennie komunikujący z biegiem czasu
wyzbędą się grzechów również powszednich i przywiązania do
nich.

4. Ponieważ zaś Sakramenty Nowego zakonu, chociaż sku-
tek swój osiągają ex opere operato, tym większy jednak wy-
wierają skutek, im wyższe były dyspozycje przy ich przyjmowa-
niu, przeto należy zabiegać, by Komunię św. wyprzedzało
staranne przygotowanie oraz by stąd wynikało odpowiednie
dziękczynienie, wedle sił, stanu i urzędu poszczególnego czło-
wieka.

5. Aby częstą i codzienną Komunię praktywano z większą
roztropnością i obfitszą zasługą, trzeba, by doszła rada spo-
wiednika. Spowiednicy wszakże niech się strzegą od częstej

lub codziennej Komunii odwozić kogokolwiek, kto znajduje się w stanie łaski i przystępuje z poprawną intencją.

6. Ponieważ zaś oczywistą jest rzeczą, że przez częstą czy codzienną Komunię wzrasta zjednoczenie z Chrystusem, obficie karmi się życie duchowe, dusza wydajniej wzbogaca się cnotami i przyjmujący otrzymuje jeszcze pewniejszy zaatek wiekuiatego szczęścia, dlatego proboszczowie, spowiednicy i kaznodzieje powinni, w myśl zatwierdzonej nauki Katechizmu Rzymskiego, częstymi upomnieniami i z wielką gorliwością nakłaniać lud chrześcijański do tego zwyczaju tak bożnego i tak zbawionego.

7. Częstą i codzienną Komunię należy popierać przede wszystkim w Instytucjach zakonnych wszelkiego rodzaju, dla których wszakże nadal obowiązuje dekret Quemadmodum z 17 grudnia 1890, wydany przez św. Kogr. Biskupów i Zakonników. Jak najbardziej należy ją popierać także w seminariach duchownych, których wychowankowie gotują się do służby ołtarza, oraz we wszelkich innych chrześcijańskich zakładach wychowawczych.

8. Jeśli w regułach, konstytucjach lub też w kalendarzach jakichś Instytutów o ślubach bądź prostych, Komunie są do pewnych dni przywiązane i w nich nakazane, należy te normy uważać za czyste wskazówki (mere directivae), a nie za nakazy (praeceptivae). Natomiast przepisana liczbę Komunii należy uważać za pewne minimum dla pobożności Zakonników. Dlatego w częstszym lub w codziennym przystępowaniu do stołu eucharystycznego winno im się zawsze pozostawić swobodę, według norm w niniejszym dekreście wyżej podanych. Ażeby zaś wszystkie osoby zakonne obojga płci mogły się należycie zapoznać z postanowieniami tego dekretu, przełożeni poszczególnych domów dopilnują, by był corocznie wspólnie odczytywany w języku ojczystym w oktawie uroczystości Bożego Ciała.

9. Wreszcie wszyscy pisarze kościelni winni po ogłoszeniu tego dekretu wstrzymać się od jakiegokolwiek polemicznej rozprawy na temat dyspozycji do częstej i codziennej Komunii.

Rzym, dnia 20 grudnia 1905 r.

**PISMO APOSTOLSKIE USTANAWIAJĄCE ŚW. JANA
VIANNEY PATRONEM WSZYSTKICH DUSZPASTERZY**
(AAS. 21, 312)

W roku Jubileuszowym 1925 przyznana została cześć Świętych św. Janowi Chrzcicielowi Vianney, Kapłanowi, Wyznawcy, zwanemu od wioski z Ars, w której pełnił urząd proboszcza; a w roku 1928, gdy zaaprobowano jego Officium i Mszę świętą, świętego tego proboszcza, obchodzone w rycie zdwojonym, zostało rozszerzone na cały Kościół. Teraz zaś Biskup Belliczeński, w którego diecezji leży wioska z Ars, prosił nas w imieniu również innych 400 prawie Arcybiskupów i Biskupów z różnych i bodaj wszystkich stron świata, byśmy wszystkim duszpasterzom na całym świecie zechcieli przyznać św. Jana Chrzciciela Vianney jako Patrona niebiańskiego. Nic bowiem nie wydaje się bardziej właściwym, jak w ten sposób wszystkim proboszczom przed oczy stawić przykład owego świętego męża, którego w sprawowaniu urzędu proboszczowskiego Kościół znakomitym sławi. Z racji bowiem jego żarliwości duszpasterskiej również już Poprzednik Nasz, śp. Pius X, w roku 1905 błogosławionego Jana Chrzciciela Vianney bezpośrednio po jego uroczystej beatyfikacji ustanowił niebiańskim Patronem dla wszystkich kapłanów, którzy w diecezjach Francji pełnią urząd proboszcza. Biorąc to pod staranną uwagę, uważaliśmy, że należy uwzględnić prośbę tyłu Arcypasterzy, którzy z okazji pięćdziesięciolecia Naszego kapłaństwa, wyrażają życzenie, by ta upraszana od Nas szczeniwość duchowa, związana była z potomną pamięcią Jubileuszu Naszego, i by w ten sposób szczególnie go upamiętniono. Za radą więc Kamila Św. Rz. K. Kard. Laurentiego, Prefekta Św. Kongregacji Obrzędów, z własnej inicjatywy (motu proprio) oraz na podstawie dojrzałej rozważ, mocą pełni Naszej apostolskiej władzy, niniejszym pismem świętego Jana Chrzciciela Vianney, Wyznawcę, który był wybitnym i apostolskim mężem i proboszczem miejscowości zwanej Ars, ustanawiamy niebiańskim Patronem wszystkich proboszczów czyli duszpasterzy na całym świecie.

To dla duchowego dobra proboszczów na całym świecie przyznając, stanowimy, że niniejszy List ma mieć ważność i skuteczność oraz odnieść pełny swój i całkowity skutek oraz jak najszerszej służyć tym, których dotyczy lub dotyczyć może.

Dan w Rzymie, u św. Piotra, pod pieczęcią Rybaka, dnia 23 kwietnia 1929, w ósmym roku Naszego Pontyfikatu.

Pius PP. XI

**KOMUNIA ŚW. W CZASIE NABOŻEŃSTW
POPOŁUDNIOWYCH I WIECZORNYCH**

**SUPREMA SACRA CONGREGATIO
SANCTI OFFICII**

D E C R E T U M

Canon. 867, per. 4, statuit S. Communionem distribuendam non esse extra horas quibus Missae sacrificium offerri potest, „nisi aliud rationabilis causa suadet”.

Constitutione autem „Christus Dominus” diei 6 ianuarii 1953, mitigata disciplina circa ieiunium eucharisticum, concessa fuit locorum Ordinariis facultas permittendi, certis diebus, Missae celebrationem horis vespertinis (n. VI); et Instructione eidem Constitutioni a S. Officio adnexa declaratum fuit fideles ad S. Synaxim libere accedere posse infra dictam Missam vel proxime ante et statim post, servatis quoad ieiunium eucharisticum normis in praefata Constitutione statutis (n. 15).

Deinde Monito diei 22 martii 1955 confirmatum fuit huiusmodi concessionem factam fuisse „ad commune fidelium bonum”, et ideo intra limites communis boni constinendam esse.

Postea Motu proprio, „Sacram Communionem” diei 19 martii 1957, locorum Ordinariis facta fuit facultas permittendae celebrationis Missae vespertinae etiam „quotidie, si bonum spirituale notabilis partis christifidelium id postulet”.

Quibus conlatis actis cum textu canonis supra relati, propositum fuit dubium an adhuc in suo pleno vigore maneat ultima clausula paragraphi, ita ut quaevis rationabilis causa sufficiat ad petendam et distribuendam S. Communionem horis postmeridianis etiam independentem a Missae celebratione.

Cui dubio Suprema haec S. Congregatio respondendum censuit praefatam clausulam, licet formaliter non abrogatam,

iam rarius applicari posse, cum, mitigata lege ieiunii eucharistici, difficilior huiusmodi rationabilis causa cecurrat; attamen cum hoc excludi omnino nequeat, Missasque vespertinas nec semper nec ubique celebrare possibile sit, **locorum Ordinarii permittere poterunt** ut quae in praefatis S. Sedis documentis statuta fuere quoad S. Communionis distributionem in Missis vespertinis, applicentur, ubi Missae non habeantur, etiam **alicui sacrae functioni ab ipse loci Ordinario** determinandae ac postmeridianis horis celebrandae in ecclesiis sive paroecialibus sive non paroecialibus aut in oratoriis nosocomiorum, carcerum, collegiorum.

Hac sane concessione, dum bono communi amplius providetur, simul consulitur ne animarum pastores frequentibus fidelium petitionibus praepediantur quominus hodierni apostolatus necessitatibus satisfacere valeant.

Hanc relata Sibi Em. Morum ac Rev. morum Patrum Supremae Sacrae Congregationis S. Officii decisionem, in Conventu Plenario Feriae IV diei 16 martii 1960 editam, SS. mus D. nus N. D. Iohannes, Divina Providentia Papa XXIII, in Audientia Em. mo ac Rev. mo D. no Cardinali Secretario S. Officii, feria VI, die 18 martii impertita, confirmavit ac publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 21 martii 1960.

Sebastianus Masala
Notarius

W związku z powyższym dekretem Kongregacji Św. Oficjum udzielamy wszystkim rektorom kościołów oraz kapelanom szpitali i innych zakładów następujących pozwoleń:

1. Po odprawieniu jakiegokolwiek nabożeństwa popołudniowego, które bywa odprawiane w kościołach i kaplicach za pozwoleniem tutejszego Ordynariusza miejscowego, wolno udzielić komunii św. wiernym, którzy nie mogli jej przyjąć przed południem z jakiegokolwiek słusznego powodu.
2. W kościołach filialnych, w których za pozwoleniem tutejszego Ordynariusza miejscowego jest stale przechowywany Najśw. Sakrament, a nie jest odprawiana Msza św. jak również i w wypadku, gdy jest wprawdzie Msza św.

odprawiana lecz przed południem i stąd nie wszyscy wier-
ni mogą podczas niej przystąpić do Komunii św., wolno
odprawić po południu dodatkowe nabożeństwo euchar-
ystyczne lecz z prywatnym tylko wystawieniem Najśw.
Sakramentu, a po udzieleniu wiernym błogosławieństwa
wolno im udzielić Komunii św.

3. Ilekroć odbywa się w jakimś kościele lub kaplicy jak rów-
nież w szpitalu spowiedź w godzinach popołudniowych,
a nie ma możliwości odprawienia Mszy św. popołudniowej,
wolno odprawić dla spowiadających się nabożeństwo eu-
charystyczne z prywatnym wystawieniem Najśw. Sakra-
mentu, a po udzieleniu wiernym błogosławieństwa wolno
im udzielić Komunii św.

W innych wypadkach nie objętych niniejszym pozwole-
niem należy zwrócić się do Kurii Biskupiej z prośbą o pozwo-
lenie na udzielenie Komunii św. wiernym w godzinach po-
południowych, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w kan.
867 § 4.

Wiernych należy przy tej okazji pouczyć o obowiązku
ściśłego przestrzegania nowych przepisów dotyczących postu
eucharystycznego jak również o tym, że w godzinach popo-
łudniowych wolno im przystępować jedynie wtedy do Komu-
nii św., gdy z jakiegokolwiek słusznego powodu nie mogą do
niej przystąpić w godzinach przedpołudniowych.

(—) † Wilhelm Pluta
BISKUP GORZOWSKI

(—) Ks. Erdmann
Notariusz Kurii

Sekretariat
PRYMASA POLSKI
Warszawa
ul. Miodowa 17

Dar Ojca św. Jana XXIII dla Prymasa Polski

Komunikat Sekretariatu Prymasa Polski

Ojciec św. Jan XXIII nadesłał Ks. Kardynałowi Ste-
fanowi Wyszyńskiemu, Prymasowi Polski, jako dar oso-
bisty, artystyczną raketę kardynalską wraz z pismem
odręcznym treści następującej:

Watykan, dnia 30 marca 1960 r.

DROGI EMINENCJO!

Z okazji zbliżających się świąt Wielkanocy proszę przyjąć jako wyraz mej serdecznej czci i życzliwości łączoną Rokietę Kardynalską. Purpurowa rokieta zaprasza do rozważania — wśród udręczeń życia i wśród trudów naszego urzędu biskupiego — Boskiego przykładu cierpienia i męki **P. Jezusa: Po wszystkie dni uwielbiać Boga! Módlmy się nawzajem!**

Z najlepszymi życzeniami — zawsze oddany
błogosławi

Papież JAN XXIII

Handel dewocjonaliami

Zwracamy uwagę Księży Proboszczów i Administratorów parafii, że:

1. Handel tj. sprzedaż zarobkowa dewocjonalii (rózańce, obrazki, świece, książeczki) wymaga **zezwoienia** (koncesji) władz państwowych i to choćby odbywała się w kościele, kaplicy lub na dziedzińcu przedkościelnym i choćby zysk ze sprzedaży przeznaczony był na cele kultu religijnego.

2. Handel taki bez wymaganego zezwolenia podlega karze aresztu do 2 lat w myśl art. 11, ust. 1. VII. 1958 (Dz. Ust. Nr 45, poz. 224).

3. Handel tj. sprzedaż podlega nadto **opodatkowaniu** podatkiem obrotowym i dochodowym.

4. W razie ujawnienia handlu tj. sprzedaży przez organa kontrolne władz państwowych, odpowiedzialność obciąża sprzedawcę i ewent. rządcę Parafii, o ile sprzedaż odbywa się za jego wiedzą lub zgodą.

5. Ministerstwo Finansów na zapytanie Związku Zrzeszeń Pryw. Handlu i Usług rozesłało pismo wyjaśniające sprawę handlu dewocjonaliami i poleciło przeprowadzenie kontroli w terenie.

PERSONALIA

Ks. Jaskiewicz Tadeusz — mianowany referentem diecezjalnym dla spraw trzeźwościowych.

Administratorem mianowano:

- Ks. Niemiec Daniel — administratorem w Poczerninie.
(zgoda PWRN — Szczecin — Wz. 2/35/60)
- Ks. Obuchowski Józef CR — administratorem w Drawsku.
(zgoda PWRN — Koszalin — Nr Wz. II 4/14/60).
- Ks. Osipowicz Alfred — administratorem w Łubowie.
(zgoda PWRN — Zielona Góra Nr Wz. 1/9/60).
- Ks. Wall Tadeusz — administratorem w Żarnowie.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/14/60).
- Ks. Gołębiowski Stanisław — administratorem w Sikorkach.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/41/60).
- Ks. Potyrała Józef — administratorem w Świeszewie.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/43/60).
- Ks. Skóra Wiktor — administratorem w Pokrzywnicy.
(zgoda PWRN — Koszalin N r Wz. II-4/27/60).
- Ks. Czerkawski Stanisław — administratorem w Konarzewie.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/8/60).
- Ks. Kawa Eugeniusz — administratorem w Mielecinie.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz 2/90/59).
- Ks. Zołotar Konrad — administratorem w Sławianowie.
(zgoda PWRN — Koszalin Nr Wz. II-4/26/60).
- Ks. Nijaki Zbigniew — administratorem w Dzierżaninie W.
(zgoda PWRN — Poznań Nr Wz. II 1a/23/60).

Przeniesienia administratorów:

- Ks. Łukaszewicz Aleksander przeniesiony ze Sławianowa na administratora do Ściechowa.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/15/60).
- Ks. Ferenc Zdzisław — przeniesiony ze Sikorek na administratora do N. Warpna.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/16/60).
- Ks. Stąsiek Stanisław — przeniesiony z Nowego Warpna na administratora do Dobrzycy.
(zgoda PWRN — Koszalin Nr Wz. II 4/12/60).

- Ks. Chańczewski Edward — przeniesiony z Żarnowa na administratora do St. Dworu.
Ks. Żołędziejewski Mieczysław — przeniesiony z Dzierżązna W. do Pelczyc.
(zgoda PWRN — Szczecin Nr Wz. 2/44/60).

Zwolnieni:

- Ks. Lis Franciszek z obowiązków proboszcza w Drawsku z dn. 1 maja br.

Na emeryturę przeniesieni:

- Ks. Proboszcz Kaczmarek Feliks z dniem 1 czerwca br.
Ks. Proboszcz Dąbrowski Stanisław z dniem 1 lipca br.
Ks. Proboszcz Stefanowicz Wacław z dniem 1 lipca br.
Ks. Proboszcz Łojek Franciszek z dniem 1 lipca br.
Urlop zdrowotny z dniem 1 lipca br. otrzymał Ks. Proboszcz Sarnecki Stanisław.

K R O N I K A

1) Wizytacja dekanatu Babimost

J. E. Ks. Biskup Dr W. Pluta przeprowadził wizytację i udzielił wiernym sakramentu bierzmowania w parafiach dekanatu babimojskiego w następujących terminach:

1. Dąbrówka — 21. IV. 1960 r.
2. Chociszew — 22. IV. 1960 r.
3. Zbąszynek — 23. IV. 1960 r.
4. Kosieczyn — 24. IV. 1960 r.
5. Kargowa — 25. IV. 1960 r.
6. Trzciel — 26. IV. 1960 r.
7. Brojce Lub. — 28. IV. 1960 r.
8. Łęgowo Sul. — 5. V. 1960 r.
9. Kramsko Nowe — 6. V. 1960 r.
10. Babimost — 7. V. 1960 r.

2) Poświęcenie ołtarza M. B. Nieustającej Pomocy w Kostrzynie.

Dnia 20. III. 1960 r. odbyła się w kościele parafialnym w Kostrzynie uroczystość poświęcenia nowego ołtarza Matki Boskiej Nieustającej Pomocy. Ołtarz ten zbudowano staraniem ks. proboszcza Skałby. Ołtarz poświęcił po uroczystej sumie ks. dyr. Józef Ferensowicz, który przy tej okazji wygłosił okolicznościowe kazanie, na temat: „Pomoc Matki Najśw. dla polskiego narodu”. Wierni bardzo licznie biorący udział w uroczystości poświęcenia, wpisali się po nabożeństwie do księgi pamiątkowej.

3) Poświęcenie tabernakulum w Olbrachcicach i Siedlnicy.

W kościele fil. w Olbrachcicach, par. Siedlnica, odbyło się w niedzielę palmową dnia 10. IV. 1960 r. uroczyste poświęcenie pancernego tabernakulum. Dokonał tego miejscowy proboszcz, ks. Bolesław Dratwa. Po poświęceniu ks. proboszcz wygłosił okolicznościowe przemówienie i podziękował wiernym za ofiary złożone na ten cel.

4) Nabożeństwa wielkotygodniowe w katedrze gorzowskiej.

W tymże dniu ks. proboszcz poświęcił także pancerne tabernakulum w kościele parafialnym w Siedlnicy.

Wielki Czwartek: święcenie olejów — J. E. Ks. Biskup Sufragan
Msza św. pontyfikalna — J. E. Ks. Biskup
Ordynariusz.

Wielki Piątek: nabożeństwa Wielko-Piątkowe — J. E. Ks.
Biskup Sufragan.

Wielka Sobota: święcenie ognia, paschału, wody — ks. dziekan Czapran. — Msza św. J. E. Ks. Biskup
Pluta.

Rez u r e k c j a: J. E. Ks. Biskup Ordynariusz.

5) Wielka Sobota i uroczystość Zmartwychwstania w Szczecinie.

Mszę św. wielkosobotnią w parafii św. Rodziny w Szczecinie odprawił Ks. Biskup Jerzy Stroba.

J. E. Ks. Biskup Sufragan w następny dzień odprawił w parafii św. Jana Chrzciciela rezurekcję i pontyfikalną Mszę św. W nabożeństwie rezurekcyjnym wzięły udział wielkie tysiące ludzi.

6) Zakończenie kursu dokształcającego dla świeckich nauczycieli religii w Łęborku

W niedzielę 24. IV. 1960 r. odbyło się w Łęborku zakończenie dokształcającego kursu dla świeckich nauczycieli religii. Uczestnicy kursu składali egzamin z dogmatyki, Pisma św., liturgiki i katechetyki. Po egzaminie ks. J. Ferensowicz, dyr. Wydziału Nauki Katolickiej, podziękował ks. dziekanowi Gryszlowi za zorganizowanie kursu i opiekę nad nim, a księżom wykładowcom i siostrze ze Zgromadzenia Pasjonistek za prowadzenie wykładów. Po przemówieniu ks. dyr. Ferensowicza ks. dziekan Gryszel wyraził wdzięczność J. E. Ks. Biskupowi Sufraganowi i Wydziałowi Nauki Katolickiej za patronowanie kursowi i troskę o podnoszenie poziomu wiedzy religijnej u katechetów świeckich. Egzamin odbył się w obecności przedstawicieli Kurii w osobach ks. dyr. Ferensowicza i p. mgr Gościmskiej.

7) Wizytacje nauki religii.

W okresie wiosennym 1960 r. odbyły się wizytacje nauki religii w szkole i przy kościele w następujących dekanatach: Babimost, Krosno, Świdwin, Myślibórz. Wizytacje przeprowadzali wizytatorzy diecezjalni.

8) Poświęcenie ołtarzy bocznych w Łęborku.

W uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego dnia 17. IV. 1960 r. J. E. Ks. Biskup Jerzy Stroba odprawił w kościele N. M. P. Król. Pol. wieczorną Mszę św. w czasie której udzielił niższych święceń alumnowi Józefowi Cisowskiemu. Po Mszy św. J. Eksceleńcja poświęcił dwa stylowe boczne ołtarze: Najśw. Serca Pana Jezusa i Matki Boskiej Nieust. Pomocy. Ksiądz Biskup wygłosił do tłumnie zgromadzonych wiernych okolicznościowe kazanie.

Nowe piękne ołtarze zbudowane zostały staraniem ruchliwego ks. dziekana Gryszla Mariana z ofiar wiernych.

9) Parafia św. Krzyża w Gorzowie rozśpiewuje dzieci.

OO. Kapucyni, obsługujący parafię św. Krzyża w Gorzowie wkładają wiele wysiłku w rozśpiewanie dzieci. Nauka śpiewu odbywa się podczas godzin duszpasterskich w czwartki. Systematyczna praca w tym kierunku, prowadzona od dłuższego czasu, poczynna dawać piękne wyniki. Śpiew dziatwy na Mszy św. o godz. 9-tej daje dobre świadectwo pracy, podjętej w kierunku rozśpiewania wiernych.

10) Dzień skupienia dla dekanalnych referentów

W gmachu Diec. Seminarium Duch. w Gorzowie przy ul. Warszawskiej odbył się 29. IV. 1960 r. Dzień Skupienia dla dekanalnych referentów. Wzięło w nim udział J. E. Ordynariusz. Na dzień skupienia został zaproszony także ks. prof. Majdański z Włocławka.

11) Konferencja Diecezjalnej Komisji Muzyki Sakralnej.

Dnia 5. V. 1960 r. odbyła się konferencja Diecezjalnej Komisji Muzyki Sakralnej w pełnym składzie:

P r o g r a m :

1. Sprawozdanie przewodniczącego Komisji Muzyki Sakralnej z rejonowych zjazdów organistów i podsumowanie wyników.
2. Sprawa egzaminów kwalifikacyjnych organistów.
3. Sprawa wizytacji organistów.
4. Wolne wnioski.

12) Wizytacja dekanatu Krosno.

J. E. Ks. Biskup Dr Jerzy Stroba zwizytował następujące parafie dekanatu Krośno:

1. Lubsko — 23 — 24 — 25. IV. 1960 r.
2. Starosiedle — 25 — 26. IV. 1960 r.
3. Strzegów — 26 — 27. IV. 1960 r.
4. Chlebowo — 27 — 28. IV. 1960 r.
5. Krosno — 7 — 8 — 10. V. 1960 r.
6. Bytnica — 10 — 11. V. 1960 r.
7. Maszewo — 11 — 12. V. 1960 r.
8. Boborowice — 12 — 13 — 14. V. 1960 r.
9. Gubin — 14 — 12 — 16. V. 1960 r.

Dnia 16.V.1960 r. odbyła się konferencja dekanalna w której omówione zostały sprawy z wizytacją dekanatu.

13) Misje

Koszalin par. św. Józefa — 2. IV. — 10. IV. 1960 r. — OO. Redemptoryści z Elbląga.

Lębork — odnowienie misji — 3. IV. — 10. IV. 1960 r. — OO. Pasjoniści z Łodzi.

Gryfino — 3. IV. — 10. IV. 1960 r. — Ks. J. Anczarski, Ks. J. Ferensowicz, Ks. J. Janicki.

Słubice — 24. IV. — 3. V. 1960 r. — Ks. W. Marcinajtis i Ks. Wł. Jankowicz z Krakowa.

Wieprzyce — 23. IV. — 1. V. 1960 r. — OO. Oblaci.

Cybinka — 24. IV. — 1. V. 1960 r. — OO. Redemptoryści ze Szczecinka i z Warszawy.

Lipka Krajeńska — 10. IV. — 13. IV. 1960 r. — odnowienie misji — OO. Redemptoryści ze Szczecinka.

Krzeszyce — 24. IV. — 4. V. 1960 r. — Księża Misjonarze z Rokitna.

Smólno Wielkie — 22. V. — 29. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Ługi — 8. V. — 15. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Zabór — 15. V. — 22. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Racula — 8. V. — 15. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Czerwieńsk — 20. III. — 27. III. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Świdnica — 20. III. — 27. III. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Klenica — 22. V. — 29. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Nietkowice — 29. V. — 5. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Słupsk N.Ś.P.J. — 24. IV. — 1. V. 1960 r. — OO. Jezuici z Krakowa.

Boleszkowice — 19. IV. — 22. IV. 1960 r. — Oblaci z Gorzowa.

Nawodna — 24. IV. — 1. V. 1960 r. — Księża Salezjanie.

Dębno Lubuskie — 4. V. — 15. V. 1960 r. — Księża Salezjanie.

Krajnik Górny — 15. V. — 26. V. 1960 r. — Księża Misjonarze z Rokitna.

Deszczno — 8. V. — 15. V. 1960 r. — OO. Oblaci z Poznania.

BIERZMOWANIE W ŚCIECHOWIE

Niewielka parafia Ściechów dekanat gorzowski, przeżywała w drugi dzień Uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego niezwykłą uroczystość. Oto w tym dniu miał przybyć oficjalnie po raz pierwszy Arcypasterz, aby udzielić Sakramentu bierzmowania św.

Na tę doniosłą uroczystość został odnowiony miejscowy Kościół parafialny dzięki staraniom Ks. Proboszcza Rukasza i przy dużej ofiarności wiernych.

W ramach pobytu J. E. Ks. Biskupa Ordynariusza w Ściechowie odbyło się uroczyste umieszczenie w głównym ołtarzu wiernej kopii cudownego obrazu M. B. Kochawińskiej.

W związku z tym uformowała się pod przewodnictwem Najdostojniejszego Arcypasterza procesja z plebanii do kościoła. Z pieśnią maryjną na ustach poszczególne stany niosły piękny obraz, który następnie zamieszczono w głównym ołtarzu. Wierni ze złami w oczach zanosili modły do Matki Bożej, do której jako dawni parafianie Kochawiccy żywią szczególne nabożeństwo. W czasie Mszy św. pontyfikalnej podniosłe kazanie wygłosił J. E. Ks. Biskup — nawiązując do historii Kultu Matki Boskiej Kochawińskiej.

Tego samego dnia po południu udzielił Arcypasterz Sakramentu bierzmowania dziatwie i młodzieży parafii Ściechów.

Misje w parafii katedralnej w Gorzowie

Misje w parafii katedralnej odbyły się w terminie od 23. III. do 10. IV. 1960 r. i to nie tylko w kościele katedralnym, ale równocześnie we wszystkich kaplicach, leżących na terenie parafii katedralnej.

Nauki misyjne głosili OO. Oblaci. W kościele katedralnym O. Józef Kozłowski, Superior i Rektor Domu Rekolekcyjnego w Poznaniu oraz O. Paweł Duda. W kaplicy przy ul. Mieszka — O. Antoni Łaciak i O. Jan Paszkiewicz. W kaplicy przy ul. Chodkiewicza O. Emil Dudek. Misje miały charakter stanowy. Od 23. III. dla młodzieży szkolnej. Od 27. III. do 3. IV. dla niewiast i młodzieży żeńskiej. Od 3. IV. do 10. IV. dla mężczyzn i młodzieży męskiej. Udział parafian w misjach był bardzo liczny, szczególnie mężczyzn i młodzieży męskiej. Były też liczne nawrócenia. Przyczyniły się do tego szczególnie nauki misyjne, głoszone ze swadą, rzeczowo, poruszające tematy aktualne na tle prawd wiecznych, i głęboko wnikaające w dusze słuchaczy. W kościele katedralnym rozdano w czasie trwania misji około 40.000 Komunii św. W kaplicach około 8.000. Razem 48.000.

Misje tak owocne zakończyła rzewna uroczystość poświęcenia krzyża misyjnego.

S P I S R Z E C Z Y

str.

I.

1. Dekret św. Kongregacji Soboru „Sacra Tridentina Synodus” z 20. XII. 1905 r. o codziennym przyjmowaniu Najśw. Eucharystii	315
2. Pismo Apostolskie ustanawiające św. Jana Vianney patronem wszystkich duszpasterzy	320
3. Komunia św. w czasie nabożeństw południowych i wieczornych	321
4. Dar Ojca św. Jana XXIII dla Prymasa Polski	323
5. Handel dewocjonaliami	324
6. Personalia	325

II.

1. Kronika	326
2. Bierzmowanie w Ściechowie	331
3. Misje w parafii katedralnej w Gorzowie	332

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.

Zam. — 872. 1960 r. — Bz-5 — Nakład 1200